

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἰόνιοι Νῆσ. συνών. ψαράς. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2) Καρκί-
ος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

ἀλεάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268
ἀλεάτικου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέας.

Πλοιῆριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

ἀλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < λεγεντάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδάρω, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὃ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις ἀλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδά-
ρουνε τίοτα ἰὰ σένα!

ἀλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο 'φτὸ μοῦ 'χες ἀλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

ἀλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυαλουρίζω, κλαυτουρίζω, φεγγουρίζω κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πίεσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

ἀλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σινασσ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. ἀλέθον βόρ. ἰδιώμ. ἀλέσω Ἀπουλ. ἀλέσου Τσακων. ἀλέτω Ἀπουλ. ἀλένω Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἄ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ναλέθω Θράκ. (Μάλγαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλεσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρ-
ποὺς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργάνου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.) Καπ. (Ἀρα-
βάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κο-
τύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἀλέθω καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι κττ. Ἀλέθω καφέ. Ὁ
μύλος ἀλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορεὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ
δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω κορκότα - πλουγούρ'
(κορκότα = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χει-
ρομύλου, πλουγούρ' = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος)
Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖες πολλαχ. (συνών. φρ. κάνω ἐλαίες).
Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος
στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι
ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἥτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου)
Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέ-
λεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα)
πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος
ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλῶσσα μ' ὅσον μπου-
ρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς)
πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ
προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει
εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω
ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. κοπανίζω ἀέρα)
πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρό-
βιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπάτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἄλε-
στικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου
οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ
καταχραστὰς) σύνηθ. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει
(ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύ-
λους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλγαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρά, | κάνε τ' ἀλεύρια μου καλὰ,
στάρνια καὶ σμυραδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώσι ἐσ', νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Τσακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδο-
μύχως, καταβιβάζομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἀρκεθὲν παρὼν τὸ ἐλέθεται πού μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν κατὰ τῆς αὐτῆς δὲν τὸν γνωρίζει.
Συνών. τρώγομαι (ἰδ. τρώω).

ἀλειᾶ ἢ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειᾶ, παρ' ὃ καὶ ἀλειᾶ μεταγν.

1) Ἄγρα τῶν ἰχθύων, ἀλειᾶ Κέρκ. Στερελλ. (Μεσο-
λόγγ.) κ. ἄ.: Πᾶσι 'ς τὴν ἀλειᾶ Κέρκ. Πάω γιὰ ἀλειᾶ
Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη ἀλειᾶ (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων
τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμ-
βρίου, ὅτε γίνεται ἡ ἀλειᾶ τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ.
Βάρεσ' ἡ ἀλειᾶ (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀλειᾶς) αὐτόθ.
Συνών. ἀλειό, ψάρεμα. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων
πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

ἀλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κο-
ρινθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-
νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπτυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἄ.: Στειλᾶρι
ἀλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ.
(Σαρεκκλ.) κ. ἄ.

ἄλειμμα τό, κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ.
κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἄλειμ-μον Κύπρ. ἄλειμμαν
Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. ἄλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ ἄλειμ-
μαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέ-
στου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.)
Σίφν. κ. ἄ.: Ἐχομε ἀλείμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

